

BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ SFÂNTA TREIME

723 N BODINE ST PHILADELPHIA, PA 19123

BULETIN DOMINICAL

Vol. 13 Nr. 22 * Duminică, 24 mai 2020 * Redactor: Pr. Nicolai Buga

Duminica Orbului Sfânta Evanghelie Ioan 9: 1 - 38

În vremea aceea, trecând Iisus, a văzut un om orb din naștere. Și ucenicii Lui L-au întrebat, zicând: Învățătorule, cine a păcătuit; acesta sau părinții lui, de s-a născut orb? Iisus a răspuns: Nici el n-a păcătuit, nici părinții lui, ci ca să se arate în lucrările lui Dumnezeu. Trebuie să fac, până este ziua, lucrările Celui ce M-a trimis pe Mine; că vine noaptea, când nimeni nu poate să lucreze. Atât cât sunt în lume, Lumină a lumii sunt. Acestea zicând, a scuipat jos și a făcut tină din scuipat, și a uns cu tină ochii orbului. Și i-a zis: Mergi de te spală în scăldătoarea Siloamului (care se tâlcuiește: trimis). Deci s-a dus și s-a spălat și a venit văzând. Iar vecinii și cei ce-l văzuseră mai înainte că era orb ziceau: Nu este acesta cel ce ședea și cerșea? Unii ziceau: Alții ziceau: Nu este el, ci seamănă cu el. Dar acela zicea: Eu sunt. Deci îi ziceau: Cum ți s-au deschis ochii? Acela a răspuns: Omul care se numește Iisus a făcut tină și a uns ochii mei; și mi-a zis: Mergi la scăldătoarea Siloamului și te spală. Deci, ducându-mă și spălându-mă, am văzut. Zis-au lui: Unde este Acela? Și el a zis: Nu știu. L-au dus la farisei pe cel ce fusese oarecând orb. Și era sâmbătă în ziua în care Iisus a făcut tină și i-a deschis ochii. Deci iarăși îl întrebau și fariseii cum a văzut. Iar el le-a zis: Tină a pus pe ochii mei, și m-am spălat și văd. Deci ziceau unii dintre farisei: Acest om nu este de la Dumnezeu, fiindcă nu ține sâmbăta. Iar alții ziceau: Cum poate un om păcătos să facă asemenea minuni? Și era dezbinare între ei. Au zis deci orbului iarăși: Dar tu ce zici despre El, că ți-a deschis ochii? Iar el a zis că prooroc este. Dar iudeii n-au crezut despre el că era orb și a văzut, până ce n-au chemat pe părinții celui ce vedea. Și i-au întrebat, zicând: Acesta este fiul vostru, despre care ziceți că s-a născut orb?

Deci cum vede el acum? Au răspuns deci părinții lui și au zis: Știm că acesta este fiul nostru și că s-a născut orb. Dar cum vede el acum, noi nu știm; sau cine i-a deschis ochii lui, noi nu știm. Întrebați-l pe el; este în vârstă; va vorbi singur despre sine. Acestea le-au spus părinții lui, pentru că se temeau de iudei. Căci iudeii pusese acum la cale că, dacă cineva va mărturisă că El este Hristos, să fie dat afară din sinagogă. De aceea au zis părinții lui: Este în vârstă; întrebați-l pe el. Deci au chemat a doua oară pe omul care fusese orb și i-au zis: Dă slavă lui Dumnezeu. Noi știm că Omul Acesta e păcătos. A răspuns deci acela: Dacă este păcătos, noi știu. Un lucru știu: că fiind orb, acum văd. Deci i-au zis: Ce ți-a făcut? Cum ți-a deschis ochii? Le-a răspuns: V-am spus acum și n-ați auzit? De ce voiți să auziți iarăși? Nu cumva voiți și voi să vă faceți ucenici ai Lui? Și l-au ocărât și i-au zis: Tu ești ucenic al Aceluia, iar noi suntem ucenici ai lui Moise. Noi știm că Dumnezeu nu-i vorbit lui Moise, iar pe Acesta nu-L știm de unde este. A răspuns omul și le-a zis: Tocmai în aceasta stă minunea: că voi nu știți de unde este și El mi-a deschis ochii. Și noi știm că Dumnezeu nu-i ascultă pe păcătoși; dar de este cineva cinstitor de Dumnezeu și face voia Lui, pe acesta îl ascultă. Din veac nu s-a auzit să fi deschis cineva ochii unui orb din naștere. De n-ar fi Acesta de la Dumnezeu n-ar putea să facă nimic. Au răspuns și i-au zis: În păcate te-ai născut tot, și tu ne înveți pe noi? Și l-au dat afară. Și a auzit Iisus că l-au dat afară. Și, găsindu-l, i-a zis: Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu? El a răspuns și a zis: Dar cine este, Doamne, ca să cred în El? Și a zis Iisus: L-ai și văzut! Și Cel ce vorbește cu tine. Acela este. Iar el a zis: Cred, Doamne. Și s-a închinat Lui.

Apostolul Faptele Apostolilor 16: 16 - 34

Fraților, odată, pe când ne duceam la rugăciune, ne-a întâmpinat o slujnică, care avea duh pitonicesc și care aducea mult câștig stăpânilor ei, ghicind. Aceasta, ținându-se după Pavel și după noi, striga, zicând: Acești oameni sunt robi ai Dumnezeului celui Preainalt, care vă vestesc vouă calea mântuirii. Și aceasta o făcea timp de multe zile. Iar Pavel mâniindu-se și întorcându-se, a zis duhului: În numele lui Iisus Hristos îți poruncesc să ieși din ea. Și în acel ceas a ieșit. Și stăpânii ei, văzând că s-a dus nădejdea câștigului lor, au pus mâna pe Pavel și pe Sila și i-au dus în piață înaintea dregătorilor. Și ducându-i la judecători, au zis: Acești oameni, care sunt iudei, tulbură cetatea noastră. Și vestesc obiceiuri care nouă nu ne este îngăduit să le primim, nici să le facem, fiindcă suntem romani. Și s-a sculat și mulțimea împotriva lor. Și judecătorii, rupându-le hainele, au poruncit să-i bată cu vergi. Și, după ce le-au dat multe lovituri, i-au aruncat în temniță, poruncind temnicerului să-i păzească cu grijă. Acesta, primind o asemenea poruncă, i-a băgat în

fundul temniței și le-a strâns picioarele în butuci; iar la miezul nopții, Pavel și Sila, rugându-se, laudau pe Dumnezeu în cântări, iar cei ce erau în temniță îi ascultau. Și deodată s-a făcut cutremur mare, încât s-au zguduit temeliiile temniței și îndată s-au deschis toate ușile și legăturile tuturor s-au dezlegat. Și deșteptându-se temnicerul și văzând deschise ușile temniței, scoțând sabia, voia să se omoare, socotind că cei închiși au fugit. Iar Pavel a strigat cu glas mare, zicând: Să nu-ți faci nici un rău, că toți suntem aici. Iar el, cerând lumină, s-a repezit înăuntrul și, tremurând de spaimă, a căzut înaintea lui Pavel și a lui Sila; și scoțându-i afară (după ce pe ceilalți i-a zăvorât la loc), le-a zis: Domnilor, ce trebuie să fac ca să mă mântuiesc? Iar ei au zis: Crede în Domnul Iisus și te vei mântui tu și casa ta. Și i-au grăit lui cuvântul lui Dumnezeu și tuturor celor din casa lui. Și el, luându-i la sine, în acel ceas al nopții, a spălat rănile lor și s-a botezat el și toți ai lui îndată. Și ducându-i în casă, a pus masa și s-a veselit cu toată casa, crezând în Dumnezeu.

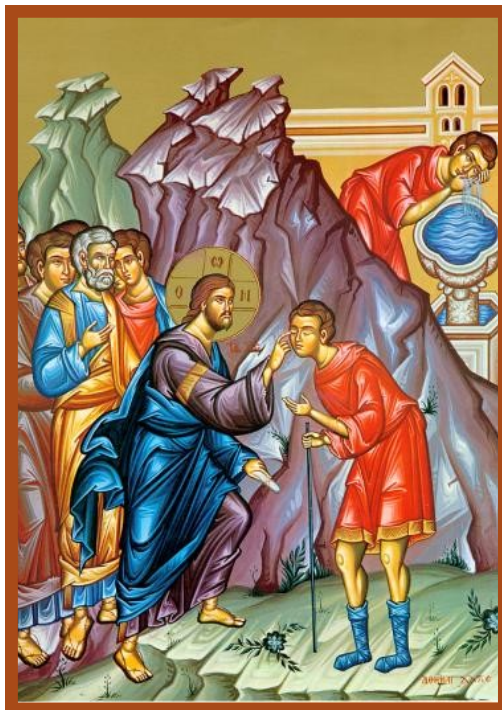
ÎN ACEST NUMĂR

Evanghelia	1
Apostolul	1
Părintele Nicolae Steinhardt: "Doamne, să văd!"	2-3
Sfântul Ioan Gură de Aur: Cuvânt la Înălțarea Domnului	4-6
Programul bisericii în perioada 24 - 31 mai 2020	6

Sinaxar. Duminică 24 mai 2020 - Duminica Orbului (a 6-a după Paști): Sfântul Cuvios Simeon cel din Muntele Minunat; Joi 28 mai - Înălțarea Domnului (Ziua eroilor)

“Doamne, să văd!”

Evangelhia de azi (Lc. 18, 35-43) ne amintește despre orbul care, prin stăruința rugăciunilor sale, L-a îndu-plecat pe Hristos să-l miluiască, redându-i vederea. În adâncirea credinței și a convertirii noastre în făptura cea nouă, ni se descoperă progresiv că suntem pătrunși de o mulțime de păcate, nebănuite odinioară, iar sufletul nostru este aidoma unei icoane din care rod cariile. Să căutăm lumina care ne dezvăluie din ce în ce mai adânc realitatea noastră sufletească și să-I cerem Domnului să nu ne lase în întunericul aparent confortabil al mândriei și înșelării de sine, ci să ne deschidă ochii duhov-nicești, într-o cunoaștere de noi înșine și într-o bucurare de Dumnezeu a toată mângâie-rea. Tu ești izvorul vieții, Doamne, într-o lumina Ta, dezvelitoare și lămuritoare a celor dinlăuntrul nostru, vom vedea Lumina...

De orbire Domnul îi vindecă pe oameni în repetate rânduri. Referatul lui Matei pomeneste două cazuri și în amândouă este vorba de doi orbi. Marcu menționează numai un caz, al lui Bartimeu. Luca, tot unul, localizat, la Ierihon. Iar Evangelhia lui Ioan consacră un întreg capitol – al nouălea – tămăduirii orbului din naștere. În referatele sinoptice orbii sunt cei care solicită mila și lecuirea. La Ioan textul pare să impună concluzia că Iisus a lucrat din proprie inițiativă. Domnul, în versiunile sinoptice întreabă pe cel orb ce voiește sau pe cei orbi ce voiesc să le facă. Iar cel ori cei întrebați răspund aidoma (în vorbe nișel felurite): *Doamne, să se deschidă ochii noștri; învățătorule, să vad iarăși; Doamne, să văd!* Si cererea le este de îndată împlinită. Desigur că orbii implorau să-și redobândească vederea, vederea fizică, posibilitatea pentru ochii lor de a-și exercita funcția lor firească, înregistrarea pe retină a înfațișărilor lumii exterioare. Și Iisus aceasta chiar, neîndoielnic, le dă: posibilitatea aceasta organică, fiziologică, fotografică. Dar întrebarea pe care ne-o putem pune este dacă nu cumva Domnul săvârșește nu numai înlăturarea unui betșug corporal (funcțional), ci și mai mult decât atât? (în privința orbului din naștere, evident e că-i dă har peste har: Se descoperă ca Fiu al lui Dumnezeu). Dacă, anume, reînnoita minune a vindecării orbilor nu cuprinde și un învățământ ascuns, duhovnicesc. Cuvintele din referatul lui Ioan (9, 39): „Am venit în lumea aceasta ca cei care nu văd să vadă, iar cei care văd să fie orbi” îndreptătesc – întocmai ca reiterata Sa identificare cu lumina – bănuiala aceasta, impulsul de a căuta substantivelor *orb*, *ochi*, *lumină* și verbului *a vedea* un tâlc simbolic, neaparent.

Căci de văzut – în sens propriu, direct – văd și fariseii,

care sunt orbi. Si vedem cu toții, buni și răi, vedem bine, ba și prea bine. Prea bine îi vedem pe ceilalți pe semenii și vecinii noștri (pe alcătuitoarii iadului nostru, zice Jean -Paul Sartre), vedem toate paiele din ochii lor, până la firicelul pe care natural ar fi fost ca mărunțirea să-l fi apărât de furia noastră detectivă.

Le urmărim – necruțători, neobosiți, nesățioși – toate gesturile, în nădejdea că vom surprinde greșeli, păcate, turpitudini de care să ne înfiorăm, dobândind astfel dreptul să începem a striga cu glas înalt și a dezlănțui oprobiul public împotriva lor; ori măcar niscaiva obiceiuri, mâinii, tabieturi în temeiul cărora să-i putem face de răs și de ocară. Le aflăm cu exactitate contabilă abaterile toate, încă și nevinovatele

– micuțe, neînsemnate – devieri de la normă, ne sprijinim pe acest simț al văzului, pe această acțiune scrutătoare a privirii vigilența noastră neadormită și vrăjmașă, o folosim spre a ne alimenta și împrăpăta ura, scârba și zavistia și apoi a statornici un fundament moral și obiectiv propensiunii noastre fierbinți către delațiune și făurirea atât de plăcutului și mereu savurosului, ineputabilului desfătător spectacol al suferinței, prăbușirii și pieririi aproapelui nostru.

„Doamne, să văd!” poate însemna, pe lângă voința recăștigării simplei capacități vizuale (care se confundă cu defăimarea și condamnarea celor din jur) și altceva: puțința de a vedea, observa (mai bine zis), reține, sesiza nu numai defectele, greșelile și ticurile (ori trăsăturile) specifice altora (cu alte cuvinte nu numai un soi de cumplit și încăpățânat antropomorfism), ci și natura cu podoabele ei, produsele artei, însușirile ei îmbietoare și faptele bune ale semenilor noștri, actele lor de sfințenie și eroism (rare, însă nu inexistente, nu exclude), scurt spus splendorile lumii acesteia.

„Să văd” poate semnifica și zdruncinarea fixației hidoșeniilor (efective, presupuse ori transmutate din lăuntru nostru la ceilalți), lărgirea câmpului vizual (care să nu se mărginească la depistarea într-o denunțare erorilor sau slăbiciunilor altora ci să îmbrățișeze și tot ceea ce în această lume înrobătă păcatului certifică totuși lucrarea duhului: arta, bunătatea, jertfa, bunăvoința, compătimirea, slujirea, curajul, devotamentul, frumusețea, fidelitatea), trezirea noastră din coșmarul urii și intoleranței.

„Să văd” poate, așadar, însemna și nădejdea accesului la o cale „strămtă” care apropie de Domnul.

Exclamației „Doamne, să văd” e plauzibil să i se atribuie și un al doilea înțeles, de taină. Acest înțeles ultim și criptic este poate cel adevărat și principal deoarece nu implică doar o categorie restrânsă de infirmi, ci întregul neam omenesc. În această semantică, *a vedea* vrea să zică mai presus de orice *a ne vedea pe noi*. Ce-i dăruiește mai de preț Hristos celui care crede în El? Care anume extraordinară facultate i-o pune la îndemână? Acea de a se vedea pe sine așa cum îl văd ceilalți din preajma sa, cum îl socotesc și-l califică răuvoitorii săi cei mai îndârjiți. Deodată, prin harul lui Hristos, ne vedem în realitatea, nimicnicia, ticăloșia și jalnica noastră josnicie. Ieșim din noi. Ne părăsim. Ne însușim o forță psihică anti-gravitațională. Hristos ne deschide ochii tuturor, nu numai orbilor, asupra noastră chiar. Și declanșează în memoria noastră un proces anamnezic de neasemuită intensitate, aducându-i conștiinței aminte de toate, riguros toate relele ce a făcut cândva. Aceasta-i, probabil, esența actului de convertire, acesta-i primul, cel mai sur-prinzător și mai aprig efect al întâlnirii cu Mântuitorul, cu Descoperitorul. Devin, cum grăiește Apostolul, *o făptura nouă*. Dar în prealabil ni se relevă ca într-o străfulgerare făptura veche, înlănțuită în fărâdelegile ei nenumărate. Și oarecare vreme (*trei zile a fost fără vedere*) nu văd, adică nu mă văd decât pe mine, fantoma obsesivă și spăimântătoare a ființei ce am fost până a nu mă fi fulgerat și învăluit lumina milostivirii împărătești.

Dintr-o dată valul cade – și vedem. Ce vedem? Pe noi, mai întâi. Mă văd pe mine, complet, nesulemenit, neamăgit, și nu din lăuntru. Între ființă și sine e acum o distanță uriașă, o prăpastie. Și mă cutremur și mă înfior, ca la Judecata de Apoi. Nu mai am pe ce mă rezema, unde mă voi adăposti, pe cine chema în ajutor. Se adeverește remarcă lui Marcel Jouhandeau: *nu de Dumnezeu mă tem, fiindcă e atotbun, ci de mine însumi; liber și rău fiind, pot să nu-I deschid ușa*. Judecata de Apoi creștinul și-o face el însuși, de vrea și poate, zilnic, mai degrabă acuzator decât apărător al său. Examenul de conștiință, de la sfârșitul fiecărei zile, recomandat atât de morală cât și de psihanaliză, ce-i în adevăr de nu o Judecată de Apoi, efectuată reflexiv și individual de creștin? Psihanalitic și eshatologic, creștinul se vede la acest examen și se pretuiește întocmai ca Dreptul Judecător, din afară, neindulgent, ca pe un oarecare străin, ca pe un oarecare altul. Și e în măsură [...] a se judeca pe sine la fel de rece, de nepărtinitor, de absolut, ca pe semenul său. Creștinul, prin aceasta, scapă de sub îngrădirile relativității generale [...] și se supune marelui îndemn al învățătorului său; izbuteste a ieși din sine. Iată darul cel mare al lui Hristos: ne binecuvintează cu această minunată, supranaturală putință de a răsturna principiile termodinamicii, *ipseitatea*, ecuația personală; ne vedem *asa cum suntem* (și fără a fi nevoie să recurgem la ipoteza unui corp astral), nu cum *ne plăcea a ne socoti* (la fereală de orice posibilă învinuire); înzestrați numai cu drepturi și calități, neprihăniți, stăpâni ai lumii, superiori tuturor imbecililor, răufăcătorilor și neînțelegători

lor de pe glob și îndeosebi celor din câmpul energetic al imperialei noastre persoane. Încântătoarea iluzie încetează. Creștinului începe – sub acțiunea darului – a-i fi silă și groază de el (așa cum, foarte probabil, le este și altora). El nu se mai consideră drept și îndreptățit, având neîncetat dreptate și îndurând necazuri și nevoi numai din culpa celorlalți și exclusiv datorită urii lor neîmpăcate, nu mai crede că-i este îngăduit orice, revenindu-le celorlalți numai sarcina de a-l admira și ridica în slăvi.

Să văd. Să mă văd, adică. Să mă pot osândi eu, acum, înainte de obșteasca judecată, la fel de fără părtinire ca atunci. De nu și mai sever, pentru că Dreptul Judecător va fi, oricum, blând și milostiv; așa-I este firea. Judecata de Apoi prealabilă și pregătitoare o putem cugeta a fi suprema harismă acordată creștinului, căci este cea mai utilă și de priință prezentării noastre la Judecata în condiții cât mai ușurătoare mandatului încredințat îngerilor celor buni.

Să văd. Să văd cu ochii trupești. Mai larg: să-mi fie întreg trupul sănătos și să funcționeze fără greș, informat de cele cinci simțuri neștirbite. Și mai larg; să văd slobod, neferecat în strânsura abjectă a concentrării privirii mele asupra paielor (ori și bârnelor) din ochii vecinilor mei. Să desprind toate splendorile lumii; să mă bucur, să mă delectez, să mă curățesc, să mă înalț, să mă consolez prin ele. Să-mi fie izvor de exaltare și fericire, de punere sub obroc a ticăloșiilor și smintelilor care-mi dau concentric asalt. Să mă văd pe mine precum sunt: din exterior, cu ochi străini, descotorosit de milă. Să-mi țin ochii neclintit deschiși (cu pleoapele împiedicate în clipsuri ca eroul *Portocalei mecanice* atunci când i se face reeducarea) și îndreptați mai vârtos asupra-mi. Hristos ne transmite ceva din lumina Lui; s-ar zice că putem mânui o faclă, o lanternă, un laser și încă de pe acest tărâm putem cunoaște neasemuită senzație a descoperirii noastre totale. Experiențele relatate de doctorul Moody, creștinul le poate realiza fără a fi nevoie de moarte clinică. El se poate părăsi, străbate carapacea oarbă a sinelui – parcă plutind, așîderea pacienților doctorului Moody, pe deasupra chipului său trupesc – se poate învoi unei cercetări de unde să lipsească orice complezență, înduișoare sau orice alt subterfugiu al eului vechi, incapabil a vedea clar și la rece.

Fie ca această însușire dată de Hristos fiecărui om (*Lumina cea adevărată care luminează pe tot omul care vine în lume*) să ne pricepem a o pune în practică, mulțumind Celui Care ne-a încredințat-o, spre desfăcerea noastră din catușele întunecimii. „*Eu sunt lumina lumii*”. Biruitorule al beznei, scoate-ne din îngusta, neagra pușcărie unde singuri, de proști și răi ce suntem, ne-am înzidit!

Părintele Nicolae Steinhardt

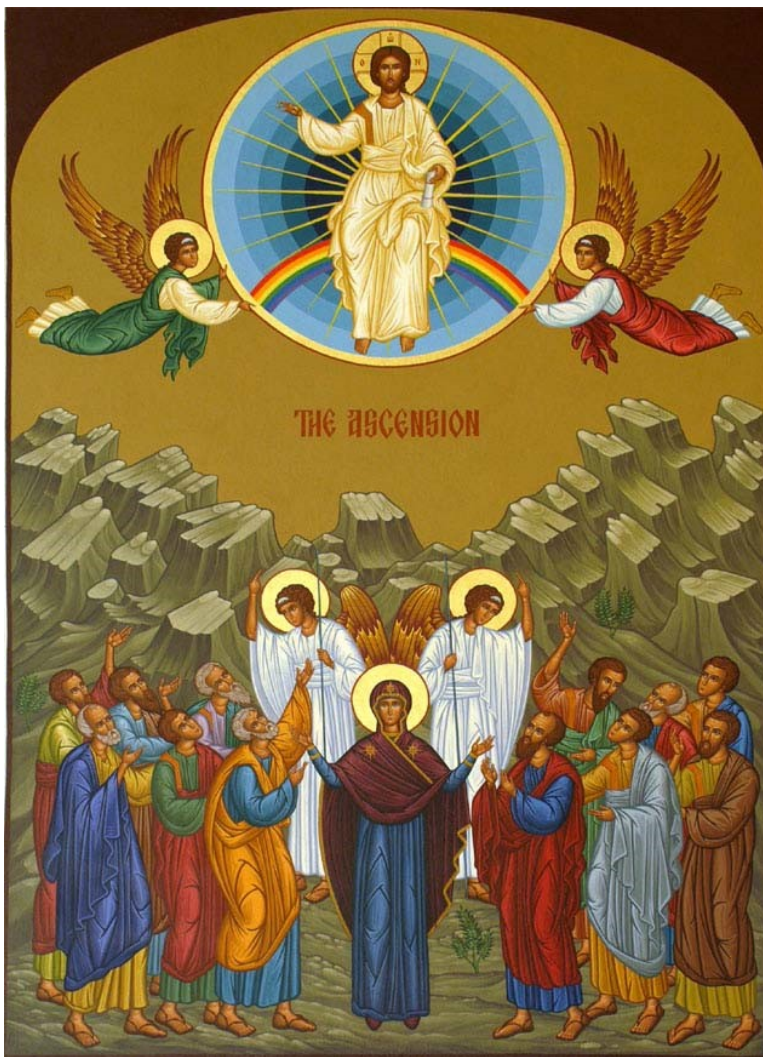
Cuvânt la Înălțarea Domnului

„Deci, Domnul Iisus, după ce a grăit cu ei, S-a înălțat la cer și a șezut de-a dreapta lui Dumnezeu” (Marcu 16, 19)

Ce sărbătoare este astăzi? Este o sărbătoare înaltă și mare, care covârșește mintea omenească, și vrednică de marea bunătate a Aceluia ce a așezat-o, adică a lui Dumnezeu. Astăzi neamul omenesc iarăși s-a împăcat cu Dumnezeu. Astăzi vrăjmașia cea îndelungată s-a ridicat, războiul cel îndelungat s-a sfârșit. Astăzi s-a încheiat o minunată pace, care mai înainte niciodată nu se putea aștepta. Căci cine ar fi nădăjduit că Dumnezeu iarăși se va împăca cu oamenii? Nu pentru că Domnul era vrăjmaș al oamenilor, ci pentru că robul era ușuratic la minte; nu pentru că Stăpânul era aspru, ci pentru că robul era nemulțumit.

Voiești să știi cum noi am întărit asupra noastră pe acest Domn plin de dragoste și de prietenie? Este neapărat trebuitor să cunoaștem fondul vrăjmașiei de mai înainte, pentru ca atunci când vedem că noi, care eram vrăjmașii lui Dumnezeu, iarăși am fost cinstiți, să ne minunăm de dragostea Aceluia. Și să nu credeți că acea schimbare s-ar fi făcut în urma propriilor noastre merite, ci mai vârtos să nu încetați a recunoaște mărimea harului dumnezeiesc și de-a pururea să mulțumiți Lui pentru mărimea darurilor Sale.

Așadar, voiești să știi cum am întărit asupra noastră pe acest Domn iubitor de oameni, plin de dragoste, bun, care toate le-a întocmit spre binele nostru? Dumnezeu hotărâse odinioară a stârpi tot neamul nostru, și așa de tare Se mâniase asupra oamenilor, încât voia să-i stârpească împreună cu femeile, cu copiii, cu dobitoacele și cu tot pământul. El chiar spusese: „Voi pierde de peste tot pământul pe omul pe care l-am făcut! De la om până la dobitoc și de la târătoare până la păsările cerului, tot voi pierde, căci îmi pare rău că l-am făcut” (Facerea 6, 7). Dar nu omenirea în sine ura El, ci răutatea ei.

Și noi, care păream nevrednici de pământ, astăzi ne-am înălțat la cer. Noi, care nu eram vrednici de nici o cinste pe pământ, ne-am înălțat la împărăția cea de sus și am trecut peste ceruri și am ajuns la tronul cel dumnezeiesc; și acea natură, care fusese alungată din rai de către heruvimi, astăzi s-a ridicat mai presus de heruvimi. Dar cum s-a săvârșit această mare minune? Cum ne-am ridicat noi la această înălțime, noi care am mâniat pe Domnul și nu păream vrednici nici de pământ? Cum s-a înlăturat acel război? Cum s-a îmblânzit acea mânie? Cum? Căci aceasta este de mirare, că nu noi, ci El, Care cu dreptate Se mâniase pe noi, ne-a chemat la pace și a întemeiat pacea. Cum, El a fost atacat și El cheamă la pace?

Negreșit, căci El este Dumnezeu și de aceea ne cheamă pe noi, ca un Părinte plin de dragoste.

Să vedem, cum se face aceasta? Mijlocitorul păcii este Fiul Aceluia Care ne cheamă la pace; nu un om, sau înger, sau arhanghel, ori vreun altul dintre slujitorii lui Dumnezeu, ci însuși Fiul lui Dumnezeu este mijlocitor.

Și ce face Mijlocitorul? Ceea ce se cuvine mijlocitorului. Precum atunci când doi sunt învrăjbiți se pune între dânsii un al treilea și potolește mânia unuia și a altuia, așa a făcut și Hristos. Dumnezeu Se mâniase pe noi, și noi ne abătusem de la Dumnezeu, dar Hristos a intervenit între noi și a împăcat amândouă părțile. Dar cum S-a făcut El mijlocitor? Pedepsa pe care noi o meritam de la Tatăl, El a luat-o asupra Sa; din partea lui Dumnezeu El a suferit pedeapsa, din partea omenirii celei învrăjbite cu Dumnezeu – ocară.

Voiești să știi cum le-a luat pe amândouă asupra Sa? „Hristos, ne-a răscumpărat din blestemul legii, făcându-Se pentru noi blestem” (Galateni 3, 13). Acum vezi că El a răbdat pedeapsa cea pusă din partea lui Dumnezeu? Dar iată cum a luat asupra Sa și ocară ce vine de la oameni. Zice psalmistul: „Ocărilor celor ce Te ocărăsc pe Tine au căzut asupra mea” (Psalmul 68, 11). Așa a ridicat El

vrăjmășia și n-a încetat a face și a suferi toate, până ce iarăși a împăcat cu Dumnezeu pe vrăjmașul lui Dumnezeu. Și ziua de astăzi este pricina acestor bunătăți.

El a luat pârga naturii noastre (adică natura omenească în a ei desăvârșire) și a dat-o iarăși Tatălui, făcând ca un lucrător de pământ care aduce lui Dumnezeu pârga roadelor, ca prin aceasta Dumnezeu să binecuvânteze tot câmpul. El a adus Tatălui pârga naturii omenești, și Tatăl a admirat jertfa, și pentru vrednicia Celui ce a adus jertfa, și pentru însăși curăția jertfei. Așa că Tatăl a luat-o cu mâinile Sale și a pus-o lângă Sine, zicând: „Șezi de-a dreapta Mea” (Psalmul 109, 1).

Dar cărei naturi a grăit Dumnezeu? Către natura cea omenească, ori către natura cea dumnezeiască a lui Hristos? Arătat este că aceleia căreia îi spusese odinioară: „Pământ ești și în pământ te vei întoarce” (Facerea 3, 19).

Nu era destul că natura omenească, prin Hristos, s-a ridicat la cer? Nu era destul că ea a ajuns în lăcașul îngerilor? Nu era, oare, această cinste negrăită? Însă ea a trecut mai presus de îngeri, s-a înălțat peste arhangheli, peste heruvimi și serafimi, și nu s-a oprit până ce a șezut pe tronul lui Dumnezeu. Socotește cât de jos stătea înainte natura omenească și cât de sus s-a ridicat! Nu se putea să cadă mai jos decât căzuse omenirea, și nici mai sus nu putea a se ridica decât a ridicat-o Hristos. Căci natura omenească prin Hristos s-a ridicat la cer. Și ce însușiri avea această natură mai înainte?

Eu mă opresc bucuros la înjosirea naturii noastre, pentru ca să recunosc mai bine uimitoarea ei înălțare, prin bunătatea Domnului. Noi eram pulbere și cenușă. Dar cel puțin aceasta nu era urmare a vinovăției noastre, ci din cauza slăbiciunii naturii noastre, că oamenii se făcuseră mai fără de minte decât dobitoacele, după cum zice și psalmistul: „Alăturatu-s-a dobitoacelor celor fără de minte și s-a asemănat lor” (Psalmul 48, 12). A se asemăna cu dobitoacele cele fără de minte înseamnă a fi încă mai înjosit decât ele. Adică, la dobitoace, lipsa de minte este ceva natural, nevinovat, dar o ființă înzestrată cu minte a se pogori până la lipsirea de minte, aici este vinovăția voinței. Așadar, oamenii au căzut mai jos decât dobitoacele, s-au făcut mai nemulțumitori, mai nebuni, mai vârtoși, mai înjosiți, mai nesimțitori decât pietrele.

Ce trebuie să zic? Cum să mă exprim? Această nevrednică omenire, cea mai fără de minte decât toate, s-a ridicat astăzi peste toate. Astăzi îngerii au văzut ceea ce de mult doreau să vadă. Astăzi arhanghelii privesc cele pe care de mult așteptau să le vadă. Ei au văzut natura noastră strălucind de pe Tronul cel împărătesc, strălucind în slava și frumusețea cea nemuritoare. Căci acum, când natura omenească i-a covârșit cu cinstea, ei totuși se bucură, așa cum mai înainte jeleau înjosirea noastră. Deși heruvimii alungaseră omenirea din rai, totuși jeleau soarta ei.

Dacă oamenii simt compătimire pentru alții, cu atât mai mult îngerii au simțit compătimire pentru noi, căci ei

sunt mai plini de iubire decât oamenii. De aceea se arată îngerii pretutindeni unde se vorbește despre reînălțarea omenirii, atât la Nașterea lui Hristos, cât și la învierea Sa din mormânt.

Astăzi, la Înălțarea Mântuitorului la cer, iată ce se zice în istoria Apostolilor despre îngeri: „... doi bărbați au stat înaintea lor în haine albe, care au și zis: Bărbați galileeni, ce stați căutând spre cer? Acest Iisus, care S-a înălțat de la voi la cer, așa va veni, precum L-ați văzut mergând la cer” (Fapte 1, 10-11).

Ascultați acum cu luare aminte. Pentru ce vorbesc ei așa? Nu aveau oare ucenicii ochi? Nu văzuseră ei înșiși ceea ce

s-a petrecut? Nu spune evanghelistul că S-a înălțat înaintea ochilor lor? (Fapte 1, 9). Pentru ce, oare, s-au înfățișat atunci îngerii și le-au spus că El S-a înălțat la cer? Pentru două pricini:

Întâi, fiindcă ucenicii erau întristați pentru despărțirea de Hristos. Cum că ei în adevăr erau triști, aflăm din cuvintele Domnului: „Nimeni dintre voi nu mă întreabă: Unde Te duci? Ci, fiindcă v-am spus acestea, întristarea a umplut inima voastră” (Ioan 16, 5-6).

Când noi ne despărțim de prieteni și de rude, ne pare rău. Cum ar fi putut acum ucenicii să nu jelească și să nu simtă durerea, când vedeau că se desparte de dânșii Izbăvitorul lor, Dascălul și Sprijinitorul cel plin de dragoste, cel blând și bun? De aceea li s-au arătat îngerii; ei trebuiau să aline durerea ucenicilor pentru ducerea Domnului de la dânșii, prin făgăduința revenirii Lui. „Acest Iisus, care S-a înălțat de la voi la cer, așa va veni, precum L-ați văzut mergând la cer”. Vă pare rău că El se ia de la voi, însă nu vă întristați, El iarăși va veni. Aceasta este întâia pricină a arătării îngerilor.

Pentru a doua pricină, nu mai mică decât prima, îngerul a adăugat: „El S-a înălțat”, adică S-a înălțat, S-a ridicat la cer. Distanța era prea mare și ochii omenești nu puteau să privească trupul ce se înălța până a ajuns la cer. Precum o pasăre, care se ridică la înălțime, se ascunde tot mai mult de ochii noștri, așa și trupul lui Hristos, cu cât mai sus se ridica, cu atât mai mult se depărta de ochii ucenicilor, fiindcă slăbiciunea vederii nu putea să urmărească lungimea distanței. De aceea s-au înfățișat îngerii, spre a încredința pe ucenici despre înălțarea Sa la cer, ca ei să nu creadă că El a fost luat la cer ca Ilie. Ilie a fost luat ca un rob al lui Dumnezeu, iar Iisus ca Domn; Ilie cu o căruță de foc, Iisus a fost luat de un nor, căci și Tatăl, precum zice Isaia, „sade pe nor” (Isaia 19, 1). Ilie, la înălțarea sa, a slobozit jocul său asupra ucenicului său Elisei; dar Iisus, după ce S-a înălțat, a făcut să se pogoare asupra ucenicilor Săi darurile Harului și a făcut nu numai un prooroc, ci mii de prooroci, care au fost cu mult mai mari și mai slăviți decât Elisei.

Așadar, iubiților, să priveghem și să îndreptăm ochii duhului nostru la a doua venire a Domnului. Apostolul Pavel zice: „Însuși Domnul într-o poruncă, la glasul arhanghelului, Se va pogori din cer, și cei morți într-o

Hristos vor învia întâi. După aceea, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți împreună cu ei în nori, întru întâmpinarea Domnului” (I Tesaloniceni 4, 16-17). Însă nu toți.

Ascultă ce zice Hristos: „Atunci vor fi două măcinând la moară, una se va lua, alta se va lăsa; în noaptea aceea vor fi doi într-un pat, unul se va lua, altul se va lăsa” (Matei 24, 41; Luca 17, 34). Ce înseamnă aceste vorbe neînțelese? Cele de la moară sunt săracii și chinuiții (la iudeii antici, slujnicele sau roabele erau datoare să macine făină în râșniță), cei din pat sunt bogații, care au și comoditate, și prisosință. Domnul voiește așadar să spună că atât dintre săraci, cât și dintre bogați, numai unii se vor mântui, alții însă vor pieri. Dreptii vor fi răpiți în nori, spre întâmpinarea Domnului, iar păcătoșii vor fi lăsați și dați osândeii.

Când un rege vizitează o cetate, obișnuiesc a ieși înaintea lui cei ce îi sunt favoriți; iar criminalii se țin în cetate, spre a aștepta pedeapsa lor. Tot așa va fi când Domnul va veni la judecată. Vom fi, oare, și noi atunci duși spre întâmpinarea Lui? Ah, eu cunosc păcatele mele și nevrednicia mea!

Deci, să nu se laude bogatul întru bogăția sa și săracul să nu se creadă mizerabil și nenorocit. Mai vârtos fericit, și sigur fericit, și de trei ori fericit este cel care se va arăta vrednic în ziua aceea a ieși întru întâmpinarea Domnului, de ar fi el și cel mai sărac decât toți. Iar noi, păcătoșii, să ne tânguim pe noi înșine, și nu numai să ne tânguim, dar să ne îmbunătățim, să ne schimbăm, pentru ca toți să primim cu vrednicie pe împăratul îngerilor și să putem gusta acea sfântă fericire întru Hristos Domnul nostru, Care fie proslăvit împreună cu Tatăl și cu Duhul Sfânt, în vecii vecilor. Amin.

Sfântul Ioan Gură de Aur

PROGRAMUL BISERICII în perioada 24 - 31 mai 2020

**Duminică 24 mai
(Duminica Orbului -
a 6-a după Paști):**

9:00 am - Utrenie

10:00 am - Sf. Liturghie

Miercuri 5 iunie:

5:00 pm - Acatist

**Joi 28 mai - Înălțarea
Domnului:**

9:00 am - Utrenie

10:00 am - Sf. Liturghie

Vineri 29 iunie:

5:00 pm - Acatist

**Duminică 31 mai
(Duminica a 7 - a
după Paști, a Sfinților
Părinți de la Sinodul I
Ecumenic):**

9:00 am - Utrenie

10:00 am - Liturghie

